

Uvod

„I što misliš, kad će sve postati jasno?” – Lily Allen

Dex

Znoj mi curi niz leđa. Kosti me bole, a noge su mi drhtave poput hladetina dok polako hodam preko svijetlozelenog terena, sada nagrđenog dugim brazdama i dubokim rupama.

Dečki teturaju oko mene, njihovi dresovi zaprljani znojem, krvlju i kredom. Navijanje tisuća gledatelja zvuči kao potmula grmljavina koju osjećam duboko u trbuhu.

Dobrodošli na nogometnu utakmicu u ponedjeljak navečer. Najpopularniji sport u svojem najboljem izdanju. A moja momčad je upravo pobijedila. Odradio sam svoj posao, i sad kad adrenalin popušta, nisam više nabrijan na akciju. Želim se otuširati, pojesti nešto toplo i provesti nekoliko sati slikajući u malom ateljeu koji sam napravio u svojoj kući. Ali već imam dogovorenu večeru i druženje.

Moji suigrači me pljeskaju po štitnicima i govore mi „dobra utakmica” dok napredujem prema drugoj strani terena. Nekolicina igrača iz drugog tima prilaze mi i rukuju se sa mnom. Ali ja tražim samo jednoga.

Ugledam ga, jer njegova glava strši iznad većine svojih suigrača. On uhvati moj pogled i naceri se. Ali lice mu je iscrpljeno, oči okružene

dubokim podočnjacima. I znam da to nije zato što je njegov tim izgubio. Probijamo se kroz gužvu jedan prema drugome.

„Dex!” Gray Grayson, moj bivši suigrač s koledža i jedan od mojih najboljih prijatelja na cijelom svijetu, čvrsto me zagrlji. Što je prilično nespretno, s obzirom na to da obojica imamo na sebi gomilu štitnika i držimo kacige u ruci. „Dobra utakmica, stari. Ali sljedeći put ćemo vas razvaliti.”

„Onda reci svojim obrambenim igračima da se saberu”, kažem mu i lagano ga kucnem po glavi. „Lijepo je vidjeti te, Gray-Gray.”

Bože, kako mi nedostaje igrati s njime. Godinama nisam vidio boljeg linijskog hvatača od Graya. A naš sveučilišni tim bio je dobro uigrani stroj.

NFL nije isto što i koledž. Ego, novac, visoki ulozi, sve to i više od toga. To je sada posao. Volim ga, ali više nema onog bezbrižnog veselja.

Hodamo zajedno prema rubu igrališta.

„Kako su Ivy i beba?” upitam. Prije otprilike mjesec dana dobili su sina i nazvali ga Leo, prema Leonardu Euleru, jednom od Grayevih omiljenih matematičara.

„Čovječe”, kaže Gray i polako odmahuje glavom uz široki osmijeh. „Očito sam učinio nešto jako dobro u prošlom životu.”

„Tako dobro, ha?” Drago mi je zbog njega. Iako me njegova neskrivena sreća podsjeća da ja nemam nikoga.

„Najbolja obitelj koju čovjek može poželjeti.” Gray prijede dlanom preko šije i stisne je. Usprkos toj izjavi, izgleda iscrpljeno.

„Nije da ti ne vjerujem, Gray, ali izgledaš dosta loše. Što se događa?”

Njegov osmijeh je škrt. „To samo ti možeš zamijetiti.”

Približavamo se rubu terena, i Gray će otići u svlačionicu gostujuće momčadi. Zato usporimo korake.

„Leo još nije naučio spavati cijelu noć. Ivy i ja osjećamo posljedice.” Napravi grimasu. „Uglavnom Ivy, nažalost, jer sam ja često na putu.”

Ako Gray priznaje da je neispavan, onda je stanje stvarno loše.

Položim ruku na njegovo rame. „Nakon ovoga imaš slobodan tjedan, zar ne?”

„Da.”

„I ja. Smijem vam doći u posjet?”

Gray živi u San Franciscu. Namjeravao sam otići onamo, ali još nisam to učinio. I premda se veselim što ću napokon posjetiti Graya, također znam da mu mogu pomoći. Neću mu to, naravno, reći jer će tvrditi da ima sve pod kontrolom.

Gray mi se široko nasmiješi. „Jako bi me razveselilo kad bi došao. A i Ivy, znam to.”

„Jesi li siguran? Ivy možda ne odgovara imati goste, vaš sin je još novorođenče.” To se mora reći, jer je Gray također sklon reagirati prije nego što promisli.

„Ma kakvi, zapravo je malo usamljena.” Obrve mu se spoje. „Nijedno od nas ne voli baš samoću.”

Kao da je to neka novost. Još jednom mu stisnem rame. „Super. Idemo nešto pojesti.”

Gray zastenje. „Čovječe, jedva čekam. Idemo u Cochon, točno?” Oči mu se zacakle od pomisli na hranu u jednom od najboljih restorana u New Orleansu. A, iskreno, i meni zakruli želudac.

„Aha. Rekao sam im da dolazimo, prirediti će nešto dobro za nas. Mislim da se spominjala *cijela svinja*.”

Gray ponovno zastenje. „Rasplakat ću se.”

On se često raspekmezi kad se radi o hrani, tako da ni ne trepnem okom na njegov komentar. „Nađemo se ispred svlačionica za pola sata?”

Gray će noćas prespavati kod mene, a sutra se vraća doma sa svojim timom.

On mi kimne i lagano otkaska prema svlačionici, ali onda se opet okrene prema meni. „E, da, i Fi će sljedeći tjedan biti kod nas. Je li ti to u redu?”

Sve u meni zastane – moje srce, moj dah. Zatim ponovno počne raditi, snažno i odlučno.

Fiona Mackenzie. Ivyna sestrice. Ne samo zato što je mlađa od nje, nego i zato što je malena. Visoka jedva metar i šezdeset, sitne građe, ali raskošnih oblina. Otkako sam je prije dvije godine prvi put vidio, privukla je moju pozornost i zadržala je.

Bistrih zelenih očiju, divlje plave kose, nasmiješenih punih usana i melodioznog smijeha od kojeg mi se ukruti kurac kad god ga čujem. Tako zamišljam Fi – kad si dopustim zamišljati je u kasnim noćnim satima.

Nisam si to već dosta dugo dopustio. Maštati o Fioni posebna je vrsta mučenja. Da, ona je lijepa, ali povrh toga, jedna je od najizravnijih osoba koje sam ikad upoznao.

Kao netko čija karijera ovisi o analiziranju lažnih igračkih poteza i krivog usmjeravanja, u njezinom se društvu osjećam kao da sam izašao iz zagušljive tame i ušao u svježi, sunčani dan. Kad god sam u njejoj blizini, kao da lakše dišem i jasnije vidim. I žudim za time više nego što želim priznati.

Rekao bih da je ona djevojka koju nisam uspio prežaliti, ali mi nikad nismo bili toliko bliski. Fi me doživljavala samo kao znanca prema kojem se odnosila s nehajnom dobrohotnošću.

Fiona Mackenzie. Pod istim krovom. Tjedan dana.

Gray čeka moj odgovor. Kimnem mu. „Veselim se tome.”

I odjednom se *stvarno* veselim. Više nego što sam se ikad ičemu veselio u svome životu.